

Men jeg tror ikke paa de ottes Omvendelse. Dersom man vilde gaa op og spørge dem om det, vilde det vist blive et underligt Svar, man fik i saa Henseende. De vilde hævde, at de staa, hvor de altid have staaet, og jeg tror, man gør bedst i at tro dem deri. De staa vist i den almindelige Politik og i deres storpolitiske Opfattelse, hvor de altid have staaet. Der er ikke megen Omvendelse der. Men jeg vil saa tillade mig at sige, at man i dansk Politik vistnok er en Smule for gelassen til at slagte Fedekalven for den forlorne Søn. Jeg foretrækker, at man ikke slagter Fedekalven, men at man holder sig til de gamle prøvede Venner, man har, og regner med dem som det bedste Grundlag at staa paa. Saa kan man altid se, om der virkelig er noget i Angeren og Omvendelsen hos den forlorne Søn. I hvert Fald skal man ikke trække større Veksler paa Angeren og Omvendelsen end allerhøjest nødvendigt, og det er min Opfattelse, at vi ville blive ret brøstholdne ved at basere denne Vinters Politik paa Tilslutning fra de otte. En Politik nemlig, der først og fremmest skal anlægges saaledes, at man kan gøre Regning paa Tilslutning fra de otte, er ikke en Politik, Demokratiet her i Danmark i Længden vil kunne være tjent med.

Jeg hørte med en vis Interesse det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) forleden Dag tale om den stærke Støtte, han og de, der vare enige med ham, vilde yde Ministeriet. Jeg begyndte endog at blive en Smule mistænksom over for de stærke Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte. Jeg fik det Indtryk, at det var muligt det ærede Medlems Mening at bibringe Tilhørerne den Opfattelse, at han og hans Meningsfæller vilde støtte Ministeriet saa stærkt — endog stærkere maaske end Ministeriets eget Parti —, at der ikke var noget i Vejen for, at Ministeriet kunde renoncere paa nogen Støtte fra den Side, Ministeriet hidtil har regnet paa Støtte fra. Denne Tale fra det ærede Medlem for Æbeltoft kom for mig til at staa i nogen Forbindelse med en Del Artikler, jeg har set i den moderate Presse sidste Sommer. Det var nogle Artikler, hvis Indhold gik ud paa, at i vor Politik i den nærmeste Fremtid vilde Kampen ikke komme til at staa for eller imod Ministeriet, men om Ministeriet. Spørgsmaalet vilde blive, hed det, om Ministeriet for Fremtiden skulde drive en moderat Politik, eller om det skulde lykkes den radikale Fløj i Venstrereformpartiet at drive Mini-

steriet ud i en yderligere Radikalisme. Jeg kunde ønske, man vilde vise mig, hvor den radikale Fløj i Venstrereformpartiet findes, jeg kunde have Lyst til at se den radikale Fløj. Det ligger i, at jeg maaske har lidt radikale Tendenser selv, og at jeg derfor kunde have Lyst til at finde de Mennesker, jeg skulde slutte mig til i saa Henseende. Jeg har ikke set dem, jeg kender dem ikke. Jeg tror det nærmest er en Opfindelse for Tilfældet af de moderate Blade. Det er saadan et Forsøg, og det kan være et ret praktisk Forsøg i disse Dage, paa at vise, at der er Splid i alle andre Partier end i deres eget. At der er Splid i Højre, vide vi, det se vi i Landstinget. At der er Splid i Venstrereformpartiet, ville de forsøge at bevise, og de holde ikke af, at man omtaler, hvad der er sket i deres egne Rækker. Vi have jo i Gaar eller i Forgaars set, at et Medlem har meldt sig ud af Partiet, og i Dag have vi haft den Fornøjelse at høre et Medlem ret alvorligt røffe et andet af for hans politiske Udtalelser. Jeg tror, det er bedst, ethvert Parti fejrer for sin egen Dør. Jeg tror, at det i Virkeligheden vil være vanskeligt at finde noget Parti, der til Trods for de mange forskellige Bestanddele, Partiet bestaar af, alligevel i Hovedsagen er saa ensartet som Venstrereformpartiet. Jeg tror da heller ikke, at de Bestræbelser, man fra moderat Side gør for at faa Folk til at tro, at der er Splitelse inden for Venstrereformpartiet, og endnu mindre, at den Kamp, man kunde ønske at faa sat i Gang om Ministeriet, vil faa et for de moderate glædeligt Udfald. Jeg tror, de hellere maatte lade dette ligge, og se at faa Enighed inden for deres eget Parti. Det kan dog ikke være saa uopnaeligt, de ere jo ikke saa forfærdelig mange. Ganske særligt tror jeg, at Venstrereformpartiet vil kunne blive ved med at staa som det gode og i Hovedsagen enige Parti, selv om der kan være enkelte underordnede Spørgsmaal, hvor vi stemme imod hverandre, saa længe Venstrereformpartiet ikke bliver dette Hotel, den højt-ærede Kultusminister omtalte en Gang i Fjor. Jeg tror, vi skulle lægge os det paa Sinde. Vi ville ikke have Venstrereformpartiet til at være et Hotel, som man kan flytte ind i og ud fra. Ja, flytte ud gør man ikke saa gerne, naar man først er kommen i Selskab med de mange, særlig naar de mange have Regeringen, som for Øjeblikket. Men det skulde heller ikke være et Parti, hvor den første den bedste kan flytte ind, efter at have haft Loge-